

சிவமயம்
திரு. வே. சிவக்கொழுந்து (யாழ்ப்பாணன்) வெளியீடு

வாழ்வி மூர்க்க தெய்வம் தமிழ்நாக் கருநால் தெய்வம்

அன்னை

—

அ ஸ் ணா

திரு. வே. சிவக்கொழுந்து (யசம்ப்பாணன்)

உள்ளுறை

1. தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்
  2. தில்லை நடராசன் துதி ... யாழ்ப்பானன் கவிஞரக்கள்ளி
  3. காசினித் தெய்வங்கள்... யாழ்ப்பானன் கவிஞரக்கள்ளி
  4. தந்தை வணக்கம் ... யாழ்ப்பானன் கவிஞரக்கள்ளி
  5. அன்னை ... நனயன் விசேடகவிஞர
  6. மரணத்தேவன் ... யாழ்ப்பானன் கவிஞரக்கள்ளி
  7. யாத்திரை ... யாழ்ப்பானன் ஜீவயாத்திரை
  8. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் சிவபுராணம் பிற
  9. பட்டினத்தடிகள் உடற்கூற்றுவண்ணம்
  10. அருணகிரிநாதர் பாடல் ... திருப்புக்கு
  11. குமரகுருபரர் ஏன்னைத்தமிழ்
  12. அன்னை(பதிப்புரை) பண்டிதர் பொன் கிருஷ்ணன்
-

—

சிவமயம்

அன்னை

தோத்திரப் பாடல்களும்
யாழ்ப்பாணன் சுய கவிதைகளும் இணைற்றி

*

கண்காணும் தெய்வம்

சக்திதான் உலக மாதா
தரணியிற் கண்ட பேர்கள்
இத்தின முண்டோ எம்மை
ஸன்றெந்த துயிரு மூட்டி
கித்தியங் காண்பள் அன்னை
நேருறு சக்தி யாவள்
பத்திதான் பூண்டு மன்றுள்
பதத்தினை ஏத்தல் செய்வாம்

*

அரசரம்:

கலாபவனம் - வியாபாரிமூலை - பருத்தித்துறை.
1965.

ஏ

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்

பூரணி புராதனி சுமங்கலை சுதந்தரி
புராந்தகி த்ரியம்பகி யெழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சகல்ரதள
புட்பமிசை வீற்றிருக்கும்
நாரணி மனதீத நாயகி குணதீத
நாதாந்த சக்தி யென்றுன்
நாமமே உச்சரித் திடுமதியர் நாமமே
நானுச்ச ரிக்க வசமோ?
ஆரணி சடைக்கடவு ஓரணி யெனப்புகழு
அகிலாண்ட கோடி ரீன்ற
அன்னையே பின்னையுங் கண்ணியென மறைபேச
மானங்த ரூப மயிலே!
வாரணியு மிருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைக்குழு
வளமருவு தேவை யரசே
வரைராச னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெ னுமையே.

ஓ
சிவமயம்

தில்லை நடராசன் துறி

தில்லையம் பலத்தின் கண்ணே சேவதி யொன்று தூக்கிச்
செகமெலா மியக்கங் கொள்ளத் திருநடம் புரிதல் செய்து
தொல்வினை யதனை சூழுந் துயர்தரு பிறவி நீக்கித்
தூய்மையாம் மோடச வின்பங் துய்க்கவே வைக்குங் தேவே!
அல்லல்சே ராசை யாலே ஆவலியில் வாடி நொங்தேதன்
அப்பனுன் ருளை யானும் அகத்தினிற் கருதா நின்றேன்
புல்லன்யான் கொண்ட கோலம் பொறுத்துஞ் யென்னை யாள்வாய்
புண்ணியா வுன்று என்றிப் புவியினிற் பொருள்வே றுண்டோ?

கஞ்சமே நிகர்க்கும் பாதக் கயற்கனை ஓம்மை காணக்
கருத்தினி லுவகை யோடுங் களங்கமில் முனிவ ரேத்தச்
செஞ்சிலும் பொலித்தல் செய்யச் சிற்சபை விளக்கங் கொள்ளத்
திசையெட்டு மியங்க ஆடுங் தெய்வமே! தேவர் தேவே!
வஞ்சனை நிறைந்த பாவி வையத்திற் பதரா மென்னை
வலிந்துஞ் யாட்கொண் டாலென் வழக்கமுன் னதுவா மன்றே
நஞ்சினை யுண்ட கண்டா நான்மறை முடிபே! இன்னுள்
நாயினுங் கடையேன் றன்னை நற்பத மீங்தே காப்பாய்!

பேய்களும் நரியும் நாயும் பெருங்கழு கவையுஞ் சூழும்
 பெரியதோர் மயானங் தன்னைப் பெம்மாலி விரும்பி நாடிக்
 கூப்பெண வொலித்தல் செய்யக் கூத்துக்க எாடி நிற்பாய்
 குவலயக் கொடுமை யெல்லாங் கூடியே யொலிக்கு மென்றங்
 தேய்வுறு மனமு மஃதே திருநடம் புரிதல் கொள்வாய்
 தில்லையம் பலமே போலுஞ் சிறந்தவுன் எடியா ரூள்ளாம்
 ஓய்வின்றிக் கொடுமை குழும உலுத்தனிற் காண மாட்டாய்
 ஒருண்மை யின்று கண்டேன் உன்னட மிங்கு மேற்கும்

கிலமுடன் நிரும் வாயும் நேர்த்தியா யொன் று கூட்டி
 நின்மெனக் குருதி யென்ன நிறைந்துள வெலும்பே யென்ன
 பலபட அவற்றை மாற்றிப் பாழுடம் பொன்றை யாக்கிப்
 பற்றுத லதனிற் கொள்ளப் பாரினிற் பிரமன் வைத்தான்
 நலமுடை யுன்றன் பாதம் நாயனும் மறத்தல் கொண்டே
 நல்லுண வெங்குஞ் தேடி நாடிநா ஜுண்டு வந்தே தன்
 வலுவுடை நமன்றுன் வந்தால் வாடியே கொட்டு வீழும்
 வையத்திற் கதிவே றுண்டோ மலர்ப்பத மண்ண லீவாய்!

இப்பிறப் பதனி றுன்றுள் ஏத்தல்யான் செய்யே னாலுல்
 எனனருட் டேவ தேவே! இகத்தினி லென்னைச் சூழும்
 எப்பிறப் பதனி றுன்றுள் ஏத்தல்யான் செய்வே னெந்தாய்
 இருள்வழிச் செல்லும் பேதை இடறியே வீழு மாப்போல்
 உற்பவங் தன்னி லெல்லாம் இடறிநான் வீழ்ந்து வீழ்ந்தே
 உறுத்திடு நரகம் தன்னில் ஒரொரு நாளிற் புக்காங்கு)
 அற்பாங் கால தூத ரடியினிற் றுழ்வு கண்டே
 அழுதழு துழல்வே னெந்தாய் அவ்வழிச் செல்லல் கீட்பாய்!

கோலமே கொடுமை யாகக் கொழுத்தவோர் கடாவி லேறிக்
 குறிப்பினே உன்றுள் பற்றுங் குழந்தையி னுயிரை வவ்வ
 ஆலமே நிகர்க்கும் மேனி அந்தகன் வந்த காலை
 அன்பனைக் காக்க வேண்டி அருமறைப் பாதம் நீட்டி
 ஞாலத்தில் நமனை யன்னாள் நாயகா வுதைத்தா யன்றே
 நம்பியுன் பாத மின்னாள் நாயனும் பற்றிக் கொண்டேன்
 சிலமே யில்லாப் பாவி செகத்தினிற் கடையேன் றன்னைத்
 திருநடம் புரியும் பாதஞ் செம்மையாய்ப் பற்ற வைப்பாய் !

பச்சைமால் தன்னி ஞேகும் பங்கயப் போதன் முன்னள்
 பன்றியு மன்ன மாகப் பாதமும் முடியுங் தேடி
 உச்சியும் பூமி கீழும் ஓய்விலா துலைந்தே நிறப
 உன்னையே கருது மன்பர் உளமதி லொடுக்கங் கொண்டாய்
 நச்சையே கக்கும் பாம்பு நல்லணி யாகப் பூணும்
 நாயகா! நங்கை பாகா! நல்லுவணர் வில்லே னின்னள்
 இச்சையோ உன்றன் பாதம் இறுகவே பற்றிக் கொண்டேன்
 எங்குதான் செல்ல வல்லாய் என்னருந் தேவ தேவே!

உன்னைநான் மறக்க மாட்டேன் ஒருகணங் துறக்க மாட்டேன்
 ஒப்பிலா மணியே! உன்றுள் உறுதியாய்ப் பற்றிக் கொண்டேன்
 என்னை மறப்பை யாயின் இக்கணங் தன்னில் மாய்வேன்
 இதுவாநி யறியா தொன்றே ஏழில்நடம் புரியுங் தேவே!
 அன்னையே போலு முன்றன் அங்பினில் வாழ்வி கண்டேன்
 அடியனைக் காத்த வின்னுள் அப்பனுன் கடனு மன்றே!
 கண்ணியாள் கங்கை சென்னிச் செஞ்சடை வைத்துப் பின்னேர்
 கண்ணியாள் பாக மானுய் கடையனுக் குன்று வீவாய்!

காசினித் தெய்வங்கள்

பாரினிலே யெமைப்பயந்து பாலமுத மினிதூட்டிச்
சீர்பெறவே தாலாட்டிச் செல்வமுற வளர்த்தெடுத்து
ஊர்முழுதுங் கொண்டாட உயிர்நிலையில் வைத்துதவும்
தார்குழல்சேர் அன்ளையென்பாள் தரணிதனில் தெய்வமென்ப.

கல்வி தனை யெங்கூட்டிக் கண்ணதனைத் திறந்துவைத்துப்
புல்லரெனத் திரியாமற் புனிதனிலே வாழ்வதந்து
நல்வியல்பே பெரிதனைய நல்லோம் வருவிக்கும்
தொல்லுலகில் தங்கதயென்பான் தோற்றுமொரு தெய்வங்காண்

அவனிதனில் வாழ்வுபெற வஞ்சான விருள்கடிந்து
புவனமெலாம் பெரிதுவக்கும் பெருங்கல்வி தனையுட்டிப்
பவக்கடலைத் தயக்கமின்றிக் கடப்பதற்குத் துணைபுரியுங்
தவப்பெருளாம் சறகுருவே சாருமெர்ரு தெய்வமென்ப

எழைகளை யுடனிருத்தி இன்பமெலாம் பேறச்செய்து
வாழ்வுபெற வையகத்தில் வருபொருள்கள் கொடுத்துதனித்
தாழ்வின்றி யவர்க்கீழும் தண்ணனிசேர் பெருமக்கள்
எழுலகுங் துதிக்கவரு மொழிலுறுநற் தெய்வங்காண்

பழச்சாறு பழிப்பதுவோர் கவையதுவே தான்பொதிந்து
குழலோசை தோற்குமொரு சூதலீமொழி மிகப்பகர்ந்து
விழுந்தெழுந்து நடைபழுகி விரைவுடனே தவழுந்துவரும்
எழுதரிய சித்திரமா மெங்குழந்தை தெய்வங்காண்.

செங்கோலுங் தழைத்தோங்கச் சிருடனே செவல்படிய
மங்காத புகழுடனே மாஙிலத்தைத் தான்புரந்து
தங்கிவருங் துன்பமெலாங் தானின்று முன்துடைக்கும்
பொங்குமொரு அன்புடைய புரவலனே தெய்வங்காண்.

தந்தை வணக்கமும் ஸ்வசாரிதைச் சுருக்கமும்

பொறுமையே பூண்ட நல்ல புகழ்நிறை குடியில் தோற்றி நறுமலர்க் கொன்றை சூடும் நாயகன் கருணை கொண்டே சிறியனைப் பெற்று மெங்கை சிருடன் வளர்த்து வந்தான் அறமதை நானு மோம்பி அவனியில் நன்மை காண்பான்

தன்னுயர் செல்வம் யாவுங் தளர்வது மக்கட் கீந்து பின்னதால் வந்து சேர்ந்த பெரியதோர் கவிதான் கண்டும் என்னையும் பேணிக் காத்தே ஏற்றஞ்சேர் கல்வி தந்தான் பொன்னுல கடைந்த காலை புவியினிற் பாரங் கண்டேன்

தளர்ந்ததன் காலத் தென்றன் தழைப்புமே மிகவுங் கண்டு உள்ந்தனி இவுகை கொண்டான் ஒதுங்கிய வாழ்வுங் கொன் வளர்ந்துநான் வலியுங் காண வானுல கேகிச் சென்றுன்டான் கிளர்ந்ததோ ருள்ள மன்றிக் கவலைக் கொன்றுங் காணுன்

பூர்வமே தந்தை செய்த புண்ணிய பலத்தால் யானும் ஆர்வமோ டியற்றிக் கொண்ட அரியதால் வரவா லீங்கு சிரெலாம் பெருக முன்னர் செகத்தினில் வாழ்வுங் கண்டேன் தார்க்கு லன்னை தந்தை தளர்வுக்கு மெல்லை கண்டேன்

மனதினில் மகிழ்வு கூட மாநிலம் வாழ்ந்து வந்தேன் நினைவினி லெண்ண மொன்றும் நீடுற வளர்தல் கண்டேன் கனவெனும் வாழ்வில் நானுங் கருத்தினைக் கொள்ளே வைகி இனமதைத் துறந்தே யோடி இந்தியா செல்ல வோர்ந்தேன்

அங்குதான் சென்று காந்தி யாச்சிரங் தன்னிற் சேர்ந்து சங்கையே விளைக்கும் நல்ல சாத்திரப் பயிற்சிகொண்டு வங்கநற் குமரி யெல்லை வரையும்வாழ் மக்கள் பூணும் பங்கமில் பணியில் யானும் பற்றுதல் மிகவுங் கொண்டேன்

தந்தைதாய் தவிக்க விட்டுத் தரணியிற் செல்வே னால்
வந்துமே கலக்கஞ் சூழ மாய்குவ ரென்னக் கேட்டுச்
சிந்தையிற் கொண்ட வெண்ணஞ் சிதையவுங்காணப் பெற்றே
பந்துமே காட்டுஞ் சுற்றும் பேனுநற் பணியைப் பூண்டேன் [ந்

தந்தைதான் துஞ்சுங்காலை தலத்தினி லிவைக ஞண்டு
சிந்தையிற் ரெளிவு முண்டு சிறுகடன் தானு முண்டு
செந்திரு வென்னத் தக்க சீர்தரு தாயு முண்டு
முந்தியே தந்தை போற்றும் மூர்த்தியி னருஞு முண்டு

என்னுடன் பிறக்த மக்கள் இகத்தினில் மூவ ராவர்
நன்மைசே ரிருவர் நங்கை தம்பியு மொருவ னவன்
பொன்னைப்போல் மனையு முண்டு பொருந்திய நண்ப ருண்டு
வன்மைசேர் கல்வி யூட்டும் வழுத்துநற் ரெழிலு முண்டு

கூடியே பிறக்த வென்றன் தங்கைமா ரிருவ சேரு
நாடியம் முறைமை பேனும் நங்கையர் ஞால முண்டு
தேடியுங் காணு அண்பு செகத்தினி லவரிற் கண்டேன்
வாடிநான் நிற்கும் சேரம் வதனங்கண் டின்பங் கொள்வேன்

நன்மனைக் காதலோடு நறியதோர் காதல் கண்டேன்
கன்னிபோ லொருத்தி தோற்றிக் கருத்தினிற் களங்கம் நீக்கித்
துன்னுமோ ரன்பு காட்டித் தூயதன் நிறைவுங் காட்டி
வன்மைசேர் பாடல் காட்டி வையத்தில் வாழ்வுங் தந்தான்.

எந்தைசெய் தவத்தால் நானு மேற்றுமே காணப் பெற்றேன்
சிந்தையில் நிறைவும் பெற்றேன் செகத்தினில் யாவும் பெற்
பிந்தியே வந்த மக்கள் பேனுநல் வலியும் பெற்றேன் [மேன்
வந்தனை செய்தே யன்னுன் மலரடி வாழ்த்தி வாழ்வேன்.

அன்னை

சக்திதான் உலக மாதா
 தரணியிற் கண்ட பேர்கள்
 இத்தின முன்டோ எம்மை
 ஈன் ரெந்த துயிரு மூட்டி
 நித்தியம் காணும் அன்னை
 சேருறு சக்தி யாவாள்
 பத்திதான் புண்டு மன்னன்
 பதத்தினை ஏத்தல் செய்வோங்.

நோயினில் துன்பப் போதில்
 நூற்றெரு கவீல் யெல்லாம்
 தாயவள் தானு மேற்றே
 தனயரைக் காக்கும் பண்பு
 ஆயிரம் வார்த்தை கொண்டும்
 அவனியிற் செப்ப லாற்று
 போயினள் பிரிந்தா ளன்றுல்
 புவியினிற் போக மேது?

காலையில் இருந்தாள் என்றன்
 கரத்தினிற் சோர்ந்தாள் பின்னை
 மாலையிற் சாம்ப ரென்றே
 கையழும் மம்மை கொள்ளச்
 சாலையி ஹாருங் தெய்வம்
 தமியனுக் கருளுங் தெய்வம்
 வேலையின் விஞ்சு மன்பு
 விளங்கிட வீசுங் தெய்வம்

தன்னது தனய னென்னினத்
தம்பியைத் தங்கை மாரைத்
தன்னது வாழ்காள் முற்றும்
தரணியில் வாழ வைக்கத்
தன்னது சுகமே நோக்காள்
சண்முமே ஒய்வு கொள்ளாள்
தன்னது பேரர் பேத்தி
சுகலர்க்கு முழுத்து நின்றுள்

நோமினிற் படுக்க வில்லை
நுண்ணுயிர் பிரியும் போதும்
பாயினிற் படுக்க வில்லை
பதட்டமும் பிதற்ற வில்லை
கோயிற் செல்ல வேண்டிக்
குளித்தவள் நியதி யோடும்
சாயவிற் சக்தி யென்னத்
தரணியிற் பொலிந்து நின்றுள்

எண்பது வயதுப் போதும்
இளையரும் செய்ய லாற்று
உண்பவை செய்வ என்னை
ஒருகணம் ஒய்வு கொள்ளாள்
நண்பகல் இல்லைக் காலை
நம்முடன் உணவு கொண்டாள்
பொன்பதம் இறையை நோக்கிப்
புள்ளெனப் பறந்து சென்றுள்

தினம்தினம் தொழுகைப் போது
தெய்வத்தின் திருமுன் போது
மனங்தனில் வேறு மெண்ணம்
இன்றியே மக்கள் வாழ்வை

வினைவினிற் கொண்டா என்னை
 நீடிய நோன்பு நோற்றுள்
 இனியுயிர்த் தெப்வங் தன்னை
 எப்பிறப் பென்று காண்போம்

தன்னது அன்னை முன்னேர்
 வழிவழி தசையென் பெல்லாம்
 பின்னது வந்த வெங்கள்
 உடலினீண் பிரிவு மாக்கி
 முன்னது பாதை நோக்கி
 அன்னையான் முக்திச் சென்றாள்
 என்னது தசைநா ரென்பும்
 அன்னையா வீய்க்க தன்றே

ஊரவர்க் கிணியா என்னை
 உறவினர்க் கிணியாள் மற்றும்
 யாரவ ரெவரென் றுலும்
 இன்முகம் காட்டிப் பக்கல்
 வாருமிங் கமரு மென்றே
 மகிழ்வுடன் சேமம் கேட்டுப்
 பேருறு மனையில் வாழ்ந்தாள்
 பேரருட் பேறும் பெற்றாள்.

அன்னவள் பதங்கள் போற்றி
 அவனியிற் கண்ட தெய்வம்
 பொன்னுரு என்று காண்போம்
 போதங்க ளென்று கேட்போம்
 இன்னுயிர் நீத்து மெங்கள்
 இதயமே நிறைவு கொண்டாள்
 தன்னுடற் பாகந் தந்தாள்
 தரணியி வவளே சக்தி!

ஓம்சக்தி! ஓம்சாத்தி!

மரணத் தேவன்

மரணமாந் தேவா நிதான் வையத்தி லுள்ளோர் தம்மை
ஒருகணப் பொழுதி லில்லை யென்றிட வுன்கை யாலே
திரணமாய் மதித்து நியும் சேர்த்துமே சுருட்டி வாரிப்
பெரிமிதத் தோடு செல்வாய் பின்னும்சீ முன்னும் பாராய்

தாயென் றும் பாரா யீங்கு தங்கைததா னென் றும் பாராய்
சேயென் றும் பாராய் நிதான் சிறுர்களே யென் றும் பாராய்
காய்கனி பிஞ்சை யெல்லாம் கவின்மரத் துறுப்பல் போல
கீழுமிங் கழிவு செய்வாய் சின்செயற் பயன்றுன் யாதோ?

நோயென ஒன்றை வைப்பாய் கொடிப்பொழு துயிரைக் கொள்வாய்
பாயினிற் படுக்கு முன்னே பலருமிர் பறித்துச் செல்வாய்
சாயவிற் கருமை கொண்டோய் தருமனென் றுன்னை யேனே
வாயினுற் கூறு கின்றூர் வையத்தோர் நானுங் தானே?

தூரத்து மனைவி மக்கள் சுற்றமும் சூழ்ந்தோர் தாழும்
வேற்றற மரம்போல் வீழ்ந்து புலம்பிட வேறு தேயம்
போதுற்ற ஒருவ னுவி போக்கின் கர்வங் கொள்வாய்
எதுக்கித் தீமை செய்வாய் இரக்கம்சீ யறியாய் தானே?

அரண்மனை கட்டி வாழ வதற்குது பொருள்கள் தேடிப்
பெருமதில் நான்கு திக்கும் பெட்புறச் சூழ முன்னே
கரமதை நிட்டி நியும் கடிதினி லுயிரைக் கொள்வாய்
பருமதிற் சுவர்க ஸின் றுன் கொடுமையைப் பகர்ந்து சிற்கும்

ஆவமா யுருவங் கொள்வாய் அக்கினி யுருவங் கொள்வாய்
மருமமா யுருவங் கொள்வாய் மனிதனும் விலங்காய் சிற்பாய்
பெருமுகி விழியு மாவாய் பிரளையக் காற்று மாவாய்
நரைதிரை காணு முன்னர் விலத்தினர் நடுங்க வைப்பாய்

சங்கர னுன்கை யாலே தன்தொழில் சிதமுஞ் செய்வான்
வெங்கரம் நிட்டி நியும் விடுதலை புவிக்கு வைப்பாய்
இங்கவ ரவர்செய் நன்மை தீமையி னின்ப துண்பம்
பக்கமின் றிகத்திற் சேரும் பாருளோ ரறியுங் தானே?

பொய்யுடல் போக்கி நானும் புவியினி லுயிரைக் கொண்டு
பையவே செல்லுங் தேவா பாரினி லுன்னை வென்றேர்
மெய்யர்க ளனேக ருண்டு விதியினை வென்று நிறபர்
ஜயந் யவர்க்குத் தோற்றுய் அழிவென்ப தவர்க்கிங் கில்லை.

எங்கே?

தங்கைதயின் தங்கை யெங்கே தமரொடும் பிறரு மெங்கே
எங்கைதயின் முன்னே ரெங்கே எழுபது லட்ச மெங்கே
அங்கோ அன்னு ரெல்லாம் அவனியிற் சென்ற தெங்கே
இங்கா ளொருத்தன் நானே இருள்வழித் தவித்து நிற்பேன்?

யாத்திர

எதுதூரம் வழிநடக்கேதன் எதுகாலம் வழிநடக்கேதன்
 எதுகடங்கேதன் எதுவடைங்கேதன்
 இதுகாலும் யானறியேன் எதுநேரும் யானறியேன்
 எனதிறையே எனதுவழி
 அதிதூரம் வளருவதோ அலீவுகளும் உளதுகொலோ
 அனுதினமு மவலமுற
 மிததூரம் செலும்வகையும் விதிவலியும் யானறியேன்
 விடையிலொளிர் தேவதேவே!

அன்னையெனத் தந்தையென வந்து கூடி
 அரைவழியில் விடுத்துமெனை அவர்தாம் சென்றூர்
 பின்னையொரு தொடரும்வழி யேதுங் காணேன்
 பெருமானே பேரிடரில் எனையேன் விட்டாய்
 முன்னைவளர் பாதைகளும் முடிபுக் கெட்டா
 முட்பாதை கறபாதை மோது மொன்றே
 மன்னிவரு பேய்க்களோம் வழியிற் கூடி
 மாற்றுருக்கொண் டெனையடைந்து வருத்த லேனே?

நண்பனென ஒருபேய்தான் நண்ணிக் கூடும்
 நலமழித்து மதுவருத்தி நடுங்க வைக்கும்
 உண்பமென ஒருபேய்தான் உவக்கக் கூவும்
 உளமழித்துக் கொலைக்களத்தில் உறங்க வைக்கும்
 மண்பெரனெனு மிருபேய்கள் மருங்கு சேரும்
 வழிமறித்து வழக்கிழுத்து மறியல் வைக்கும்
 கண்பனிப்ப நடுவழியில் கலங்க லேனே
 கண்ணுதலே! எமதிறையே! கதிதான் யாதோ?

தாரமெனும் மென்கொடியாள் வந்து சுற்றித்
 தரணிதனில் சிலபேரழ்து மறித்து வைப்பன்
 மரரனைனும் மக்களுமே வந்து கூடி
 வழியதனில் சிறுபோழ்து மகிழ் வைப்பர்

ஊரதனில் பந்துவெனும் முறைமை கூறி
 ஒருசாரர் சிறுதூரம் ஒருங்கு சேர்வர்
 சீரதுஙல் திருக்கோலம் காண்ப தெப்போ
 செம்பொன்மணித் திருக்கேரயில் சேர்வதெப்போ?

புழுவாகி ஒருகாலம் நெளிந்தும் வந்தேன்
 புள்ளினமாய் வானத்திற் பறந்துஞ் சென்றேன்
 கொழுவாகிக் கொம்பரினில் உயர்ந்தும் நின்றேன்
 குதிரையாய் நாற்காலிற் குதித்துங் கொண்டேன்
 எழுவாகும் பிறவிதனில் எல்லா மாகி
 எத்தனையோ எத்தனையோ யுகங்கள் போயும்
 பழுவான மூடையுடன் பதறி நிற்பேன்
 பரம்பொருளே யாத்திரைக்கு முடிபு மென்றோ?

நால்கடுக்க உள்மந்துக்கக் கண்கள் சோக்
 கருத்தமிந்து தடுமாறக் காலம் வீழப்
 பால்கொடுத்த முலையானும் பதறி யோடப்
 பைந்தொடியான் எனைவிடுத்துப் பாய்ந்து போக
 மாலெடுத்த நெடுங்குன்றம் வழியில் தோற்ற
 மண்டிவரு யமதாதர் மருங்கு சேர
 ஆலடுத்து மறையுரைத்த அண்டர் கோவே!
 அவலைகளில் பாதைவழி அருகுங் தானோ?

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகம் சிவபூராணம்

நமச்சிவாய வா அழக நாதன் தான் வாழக
 இமைப்பொழுதும் என்னஞ்சில் நிங்காதான் தாள்வாழக
 கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழக
 ஆகம மாசின் நண்ணிப்பான் தாள்வாழக
 ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழக
 வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடிவெலக
 பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
 புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
 கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
 சிரங்குவிவார் ஒங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க
 ரசன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
 தேசன் அடிபோற்றி சிவன்சேஷடிபோற்றி
 நேயத்தே நின்ற கிமலன் அடிபோற்றி
 மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
 சீரார் பெருந்துறைநம் தேவன் அடிபோற்றி
 ஆராத இன்பம் அருஞு மலைபோற்றி
 சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவன் அருளாலே அவன்றுள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழுச் சிவபூராணந் தன்னை
 முந்தை விளைமுழுதும் ஓய உரைப்பனியான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெத்திதி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறஞ்சி
 விளைவிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
 எண்ணிறந் தெல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா விளையேன் புகழுமா ஞேன்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக மாகிப் பறவையாப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்க்
 செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
 அல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்

மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின் ரு வீடுற்றேன்
உய்யவென் உள்ளத்துள் ஒங்கார மாய்வின் ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா என்னங்கி ஆழந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியாய் இயமான ஞம்விமலா
பொய்யாயின எல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிலிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதென் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னை அகலவிக்கும் நல்லறவே
ஆக்கம் அளவி றதி இல்லாய் அணைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் வின்றெழுழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய்ச் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன் ஸலோடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிங்தணையுள் தெனுறி கின்று
சிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
கிறங்களோர் ஐந்துடையாய் விண்ணேர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருான் வஸ்விணையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றுல் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலஜைந்தும் வஞ்சளையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்த அங்பாகிக் கசிந்துள் ஞருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்று நல்கி
விலந்தன்மேல் வந்தருளி நீளகழுல்கள் காட்டி
காயிற் சிறந்த தயவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தெனூர் அழுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே

நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சக்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஒராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
 நிராய் உருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றுனே
 இன்பழும் துண்பழும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாஞ்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றுப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெய்ஞு ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணார்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்சின்ற
 தோற்றாச்சட ரொளியாய் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாங்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேளன் சிந்தனையுள்
 ஊற்றுன உண்ணு ரழுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்பா
 ஆற்றெனம் ஜயா அரனேயோ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப்புலக் குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றுடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற்பிறவி அறுப்பானே ஒவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவணிதிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

பிடித்தபத்து

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளாந்த ஆரமுதே
பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் றனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெரு மாணே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
ஏங்கெழுந் தருஞவ தினியே

குழுத்தபத்து

கண்ணூர் நுதலோய் கழலினைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிக்கர
எண்ணூ திரவும் பகலும்நான்
அவையே யெண்ணும் அதுவல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும்
வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
அண்ணூ எண்ணைக் கடவேஞே
அடிமை சால அழகுடைத்தீத

திருப்பொற்சன்னம்

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினர்க்கு
மெய்மையும் பொய்மையு மாயினர்க்குச்
சேர்தியு மாயிரு ஓயினர்க்குத்
துன்பமு மாயின்ப மாயினர்க்குப்
பாதியு மாய்முற்று மாயினர்க்குப்
பந்தமு மாய்வீடு மாயினர்க்
காதியும் அந்தமு மாயினர்க்
காடப்பொற் சுண்ணமிடித் துநாமே.

அச்சோப் பதிகம்

செத்திடமும் பிறந்திடமும் இனிச்சாவர திருந்திடமும்
அத்தனையும் அறியாதார் அறியுமறி வெவ்வறிவோ
ஒத்தனிலம் ஒத்தபொருள் ஒருபொருளாம் பெரும்பயனை
அத்தனைனக் கருளியவா ரூபபெறுவார் அச்சோவே.

திருச்சிற்றம்பஸம்

உடற் கூற்று வண்ணம்

ஓருமடமாது மொருவனுமாகி யின்பசுகந்தரு
மனபுபொருந்தி யுணர்வுகலங்க வொழுகியவின்து
ஊறுசுரோணித மீதுகலந்து—

பனியிலொர்பாதி சிறுதுளிமாது பண்டியில்வந்து
புகுந்துதிரண்டு பதுமவரும்பு கபடமிதென்று
பார்வைமெய்வாய் செனிகால்கை களௌன்று—

ஒருவழுமாகி யுமிர்வளர்மாத மொன்பதுமொன்று
நிறைந்துமடந்தை யுதரமகன்று புகியில்விழுந்து
யோகழும்வாரமு நாளுமறிந்து—

மகளிர்கள் சேனை தரவணியாடை மண்படவுந்தி
யுதைந்துகளிழுந்து மடமயில்கொங்கை யழுதமருந்து
யோரறிவீரி வாகிவளர்ந்து—

ஓளிநகையூற விதழ்மடவாரு வந்துமுகந்திட
வந்துதவழந்து மடியிலிருந்து மழலைமொழிந்து
வாவிருபோவேன நாமம்விளம்ப—

உடைமணியாடை யரைவடமாட வுண்பவர்தின்பவர்
தங்களொடுண்டு தெருவிலிருந்து புழுதியளைந்து
தேஷ்யபாலரோ டோஷநடந்து—

அஞ்சவயதாகி விளையாடியே

உயர்தருஞான குருவுபதேச முந்தமிழின்கலை
யுங்கரைகண்டு வளர்பிறையென்று பலரும்விளம்ப
வாழ்பதினாறு பிராயழும்வந்து

மயிர்முடிகோதி யறுபதீலை வண்டிமிர் தண்டொடை
கொண்டைபுனைந்து மணிபொனிலங்கு பணிகளன்னிந்து
மாகதர்போகதார் கூடிவணங்க—

மதனசொருப விவினானமோக மங்கையர்கண்டு
மருண்டுதிரண்டு வரிவிழிகொண்டு சுறியவெறிந்து
மாமயில்போலவர் போவதுகண்டு—

மனதுபொரும லவர்பிறகோடி மங்கலசெங்கல
சந்திகள்கொங்கை மருவமயங்கி யிதழுமதுண்டு
தேடியமாழுதல் சேரவழங்கி—

ஒருமுதலாகி முதுபொருளாயி ருந்ததனங்களும்
வம்பிலிழுந்து மதனசுகந்த விதனமிதென்று
வாலிபகோலமும் வேறுபிரிந்து—

வளமையுமாறி யளமையுமாறி வன்பல்விழுந்திரு
கண்களிருண்டு வயதுழுதிர்ந்து நரைதிரைவந்து
வாதவிரோத குரோதமடைந்து

செங்கையினிலேர் தடியுமாகியே

வருவதுபோவ தொருமதுகூனு மந்தியெனும்படி
குந்திநடந்து மதியுமழிந்து செவிதிமிர்வந்து
வாயறியாமல் விடாமன்மொழிந்து—

துயில்வருநேர மிருமல்பொறுது தொண்டையுடெநஞ்சமு
மூலர்ந்துவறண்டு துகிலுமிழுந்து சுஜையுமழிந்து
தோகையர்பாலர்கள் கோரணிகொண்டு—

கவியகமீதி விவர்மரியாதை கண்டிடுமென்பவர்
சஞ்சலமிஞ்ச கலகலவென்று மலசலம்வந்து
கால்வழிமேல்வழி சாரநடந்து—

தெளிவுமிராம லுரைதடுமாறி சிங்கதயுநெஞ்சமு
முலைந்துமருண்டு திடமுழுலைந்து மிகவுமலைந்து
தெறிநலாதா வேதெனநொந்து—

மறையவன்வேத னெழுதியவாறு வந்ததுகண்டமு
மென்றுதெளிந்து இனியெனகண்ட மினியெனதொந்த
மேதினிவாழ்வுசி லாதினிசின்ற—

கடன்முறைபேசு மெனவரைநாவு றங்கிவிழுந்துகை
கொண்டுமொழிந்து கடைவழிகஞ்சி யோழுகிடவந்து
பூதமு நாலுசு வாசமுங்கின்று—

நெஞ்சதுமாறி வருநேரமே

வளர்பிறைபோல வெயிறுமுரோம் முஞ்சடையுஞ்சிறு
குஞ்சியும்ஸிஞ்ச மனதுமிருண்ட வழியிலங்க
மாமலைபோல்யம் தூதர்கள்வந்து—

ஷலைகொடுவீசி யுயிர்கொடுபோக மைந்தரும் வந்து
குனிந்தழுநொந்து மழியில்விழுந்து மனைவிபுலம்ப
மாழ்கினரேயிவர் காலமறிந்து—

பழழயவர்கானு மெனுமயலார்கள் பஞ்சபறந்திட
நின்றவர்பந்த ரிடுமெனவந்து பற்றயிடமுந்த
வேபினாம்வேக விசாரியமென்று—

பலரையுமெயி முதியவர்தாமி ருந்தசவங்கழு
வஞ்சிலரென்று பணிதுகில்தொங்கல் களபமணிந்து
பாவகமேசெய்து நாறுமுடம்பை—

வரிசைகெடாம லெடுமெனவோடி வந்திளமைந்தர்
குனிந்துசுமந்து கடுகிநடந்து சுடலையடைந்து
மானிடவாழ்வென வாழ்வெனொந்து—

விறகிடமுடி யழல்கொடுபோட வெந்துவிழுந்து
முறிக்துவிணங்க ஞருகியெலும்பு கருகியடங்கி
யோர்பிடுநிறுமி லாதவுடம்பை—

நம்புமழியேனை யினியானுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஏ

சிவமயம்

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் (அந்தியகாலம்)

உ-நவின்முறை கதறியழ ஹராரு மாசையறப்
பறைத்திமிலை முழைவினிசை யாகாச மீதுமுற
வுலகிலுள பலரிசி வாய்மீதி வேசேரியு மந்தநானில்

உ-னாதுமுக கருணைமல ரோராது மாறிருகை
திரள்புய மெழில்பணிகொள் மார்காது ஜின்விழியு
முடயபத மிசைகுலவு சிரைது நூபுரமும் அந்தாங்கர்பும்

மறையறைய யார்த்தரு டூஷாரியே சொரிய
மதுவொழுகு தாவில்மணி மீதேது நூலேரளிர
மயிலின்மிசை யழகுபொலி யாளாய்மு ஞாதியர் வந்துகூட

மறவிப்படை யம்புரமு மீதோட வேபொருது
விருதுபல முறைறுறையிதி லெலுதி வாதுசிசய்து
மதலையொரு குதலையடி நாயேனை யாளானிங்குன் வந்திடசயேர்

பிறையெயிறு முரணகரர் பேராது பாரில் விழ
வதிரவெழு புவியுலக மீதேழு மோலமிட
பிடிகளிறி ணடல்கிறைகள் பரமாக வேதிசையி கின்றநாகம்

பிரியநெடு மலையிடிய மாவாரி தூனியெழு
பெரியதொரு வழித்துடைய மாகாளி கூளியொடு
செபிணாசினை முழனாய்துபே யோடுமாடல்செய் வென்றதீரா

குறமறவர் கொடியடிகள் கூசாது போய்வருடக்
கரடிபுலி திரிகடிய வாராஜ கானின்மிகு
குளிர்கணியி னினமராம தேயாகி நீடியுயர் குன்றுலாவி

கொடியதொரு முயலகனின் மீதாடுவாருடைய
வொருபுதம துறவளரு மாதாப்ப ஒவருள் செய்
குமாகுரு பரமார்வர ஞடர்பேண வருள் தப்பிராண

ஏ

பிள்ளைத்தமிழ்

(குமர குருபர சுவாமிகள்)

பெருங்தே னிறைக்கும் நறைகூந்தம்
 பிடியே வருக! முழுஞானப்
 பெருக்கே வருக! பிறைமெளவிப்
 பெம்மான் முக்கட் சுடர்கிடுஙல்
 விருங்தே வருக! மும்முதற்கும்
 வித்தே வருக வித்தின்றி!
 விலைந்த பரமா னந்தத்தின்
 விலைவே வருக! பழுமறையின்
 குருங்தே வருக அருள்பழுத்த
 கொம்பே வருக! திருக்கடைக்கண்
 கொழித்த கருணைப் பெருவெள்ளம்
 குடைவார்பிறவிப்பெரும்பினிக்கோர்
 மருங்தே வருக! பசங் குதலை
 மழலைக் கிளியே வருகவே!
 மலைத் துவசன் பெற்ற பெரு
 வாழ்வே வருக வருகவே!

அன்னை

(பதிப்பு: பண்டிதர் போன், கிருஷ்ணன்)

அன்னை! என்ன அருமைவாய்ந்த தெய்வச் சொல். இனி மையின் இருப்பிடம் அன்னை — அன்னையோடு ஸீண்டகாலம் வாழ்ந்தவர்களே ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள். ஒரு வ னு ஷ ட ய அன்னை ஊருக்கே அன்னையாவளெளின் அதனிலும் கூடிய பேறு வேறெதுவுமில்லை.

இற்றைக்கு முப்பது தினங்களின் முன்னர் - ஒரு வெள்ளிக் கிழமை காலை - அதோ! ஒரு அன்னை அங்குவந்து கொண்டிருக்கிறோள். காலை குளித்து வெண்ணீரணிந்து சுக்தனப் பொட்டிட்டுப்படங்களுக்குப்பூவைத் துவணங்கிச்சாந்தமும்பொலிவுந்தவழக்கையிற்பாறகின்னம் ஏந்தியவண்ணம் மகனிலுடைய இல்லத்தி விருந்து மைந்தனது பேரேறு மனைக்குச் சாலையில் ஊருந்தெய்வம் எனத் தனயன் உளமுருகிக்கூறும் அன்னை பாதையில் வந்து கொண்டிருக்கிறோன். இவ்வாறு வந்து கொண்டிருந்தவளோ - தனயனுக்கு உணவுட்டித் தானும் உணவருந்திக் கொண்டிருக்தவளோ அன்று மதியம் திருக்கோயிலுக்கும் செல்ல அவாக கொண்டிருந்தவளோ - இறைவன் நித்திய இன்பம் நிறைந்த தனது செம்பொன்மணித் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். நோயினில் வாடாது நெரந்து மனம் சேராது பாயினிற் படுக்காது தனயனும் பேரனும் புனித உடலை கையேந்தித் தாங்கும் வண்ணம் வைத்துவிட்டு அன்னையைத் தன்னிடத்திற்கழைத்துக் கொண்டான். கால பயமின்றிப் பதட்டமும் பிதற்றலுமின்றிக் காலனைக் காலால் காய்ந்தான் கழலதிகள் நோக்கிப் புண்ணியாத்மா புள்ளெனப் பறந்து சென்றுவிட்டது. இன்றைக்கு நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு திருக்காரர்த்திகைப் புண்ணிய தினத்தன்று எமது ஊரில் வாழ்ந்த ஒரு பெரியார் - ஒரு சிவப்பழும் - தனது மனையில் தனது அருகிலிருந்தோரை நோக்கிக் “கோயிலிற் சொக்கப்பானை கொழுத்தியாயிற்றா? ஒளிப்

பிழம்பு தோற்றுகிறதா? என வினவி “ஆம்” என்னுஞ் சொல் செலியுப் பரமபதம் அடைந்தவாறு இந்த அன்னையும் அருட்பேறுற்றனன்.

தெருவழி அலைந்து பிதற்றித் திட்டத் திரிந்து கொண்டிருந்த ஒருவரைப் “பாவம் ஆத்துமக்கொதியால் அலைந்து திட்டத்திரிகிறது. இதற்கு மோரே மாற்று மருந்து” எனக்கூறி மோரும் சாதமும் பிசைந்து ஊட்டி அனுப்பிவைக்கும் அந்த அன்னையை “எங்கு கோயிலிருந்து வருகிறீர்களா? சில நாட்களாக எனக்குப் புராணப் படிப்படிக் கேட்பதற்கு வர வரயப்படுக் கூட்டவில்லை. ஜயர் வீட்டார் எல்லாரும் சுகமா? அவர்கள் தட்டுக் கொடாமற் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் நாளைத்தினம் ஜங்கு ரூபாத் தருகிறேன். அதனை ஜயர் ஆச்சியிடம் கொடுத்து விடுங்கள்” எனக்கூறும் தருமதேவதையை, எல்லோரும் படுத்துத் தாங்கும் நடுயாமம் தலைவாயில் திறந்து என்னையும் மனைவி யையும் ஏதிர்நோக்கிக்காத்திருந்து “இன்று கோயில் சூம்பாடிஷே கத்திற்குச் சங்கற்பம் செய்துகொண்டு வருகிறீர்களால்லவா? பகல் முழுமையும் உபவாசமல்லவா? கும்பாடிஷேகத் தண் ஸீர் தலையில் கொட்டி விறைக்க வருகிறீர்களால்லவா? வீட்டுக்குள் வாருங்கள், கோப்பி ஊற்றி ஆயத்தமாக வைத்திருக்கிறேன் சாப்பிட்டுச் செல்லுங்கள்” என எம்மனோர்க்கு மாத்திரமல்ல இன்னும் வேண்டியவர்களுக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் முன் னுடியே யோசித்து உதவிவரும் தெய்வத்தை நினைக்க உளம் உருகுகின்றது. ஜம்பது வீடு தன்னி அப்பாவிலிருக்கும் அம் மனீயொருத்தி நோயுற்றுத்தாரத்து வைத்தியசாலையிலிருக்கும் சமயம் அவளை நினைந்து தனது வள்ளற் காரத்தால் நெல் வறுத்துப் பொரிபொறுக்கி மாவாக்கி இனிதுகலந்து அனுப்பி வைக்கும் பண்பு படைத்தவள் - மகன்து மனையில் தங்கி ஆங்கு வருவோர் எல்லோராயும் தன்பக்கல் அழைத்து இருத்திச் சுகம் கேட்டுத் தினம் மகிழ்பவள் - அவளான்றே எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் நிறைந்து நிலைகொண்ட அன்னையாவள். இத்தகைய அன்னைத் தெய்வங்களை நினைந்து தானே முழுமுதற் பெம்பான்சிவைனப் “பெண்ணுகிய பெம்மான்” என்றும் “அம்மாவென

உள்கித் தொழுவார்கட்கருள் செய்யும் பெம்மான்” எனவும் சிவ
குானப்பாலுண்ட ஞானசம்பந்தர் பாடியருளினார்? தனயனுக்குப்
பேரும் புகழும் உண்டாக அவணைப் பெற்றெடுத்த அன்னை,
வீட்டார்க்கு உறவினர்க்கு மாத்திரமல்ல ஊரார்க்கும் இனிய
ளாய் விளங்கியவள் - ஆம்! தரணியில் அவளே சக்தியாவள்.

முதுமையிலும் அயர்வின்றி அட்டிலிலே அமர்ந்து சுவை
சொட்ட ஊண்வகை ஆக்கித் தனயர்க்கு மாத்திரமல்ல - உற
வினர்க்கு மாத்திரமல்ல - எதிர்ப்படுவோர் தூரத்தோர் எல்லோ
யாயும் உண்பித்து வயிறு குளிர்ந்து இன்புற்றவள் அன்னை
யாயின் இப்பெண்மனியிடம் அன்னையின் பூரண அம்சங்களை
யும் கண்டோம். தான் செய்த தவப்பயன், தொடர்ந்து ஈட்டிய
தர்மப்பயன் தன் மக்களிடை படிந்து அன்றார்க்குப்
பேரும் புகழும் கொடுப்பதை நேர்நேராகக் கண்டு உளம் குளிர்
ந்து முன்னது பாதை நோக்கிச் சென்றவளை வருங்காலச் சந்த
தியினர் தம்வீட்டிற் காட்சிதரும் அன்னையருடன் இவ்வன்னையி
னது பண்புகளையும் பழகிப் புதுமைப் பெண்களாக - இலட்சிய
தெய்வங்களாக விளங்க வைக்க வேண்டி வெளிவருவது —

அன்னை

அன்னையின் பிரிவு தீர்க்க தரிசனமா? (சிந்தனை அலைகள்)

இரவு பத்து மணிவரையிலிருக்கும் - கடந்த ஐந்வரி மாதம் 12-க்டேதி (12-1-65) எதுவோ கதிரையில் ஓய்வு கொண்டிருக்கும் போது அலையெலையாய்ச் சக்தி அன்னை எழுச்செய்த சிந்தனை அலைகள் உருப்பெற்று மூன்று மாதங்களையில் நூல்வடிவில் எமது ஜீவயாத்திரை என்னும் நூல் அச்சாயிற்று. ஏதோ காரணம்பற்றி நூல் மாத்திரம் இன்னும் வெளியீடாகவில்லை. அந்த நூலிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன்.

“இவ்வாறு ஏழு வருடங்கள் ஒடிக்கழிந்தன. அன்னையும் இறைவனாடி எய்தினன். நாலு இரண்டு அயலவரும் தூரத்துச் சுற்றுமெனக் கூறிக்கொள்வோரும் புடைகுழு ஒருசோடி பறையும் தம்பட்டமும் அதிரத் தலையை முழுமொட்டையடித்து மயானத் துக்குச் சென்று அன்னையுடலுக்கும் அத்துடன் உலகில் எனக்கு எஞ்சியிருந்த ஒரேயொரு பந்தபாசம், அதுதான் அன்னையினதும் எனதும் பிணிப்புக்கும் தீழுட்டி எரித்துவிட்டு எனது வீடு - எனது இல்லம் - அதுதான் அன்னையும் யானும் தங்கி வாழுந்த குடிசை - இதனை அடைந்ததும் என்னையுமறி யாமல் ஒரு மயக்கச் சோர்வு நித்திரையிலாழுந்தே.ஏ.”

(ஜி. யா. பக். 36.)

“இன்று நான் தொங்கிப் படர்ந்த மரக்கிளையும் ஒடிந்து விட்டது. உலகில் இனி எனக்கு உணவேது? தஞ்சமேது? வேண் ஒயிருப்பதேது?

(ஜி. யா. பக். 37)

தனயன்

வே. கிழக்காடுங்கு

(யாழ்ப்பாணன்)

குறிப்பு: திடுக்குதும் உண்மைச்சம்பவங்களும் ஏழு பின்னாவுக்க்கைதகளு மினாந்த ஜீவயாத்திரை என்றும் சிறங்க சமூக ஸ்ரிருத்த நவீனம் விரைவில் வெளிவரும்.

1.

அன்னை கற்பகம்

கிட்டிய தலைமுறைறயும்—யின்னைகளும் பிறரும்

முருகேசர் சபாபதிப்பின்னையின்

மகன்

சுப்பர் சரவணமுத்து வேங்மயில்வாகனத்தின்

துணைவி

சிவக்கொழுந்து - திருநாவுக்கரசு

சுவாமிநாதன் மனோமணி - முருகேச பாக்கியம்

ஆகியோரின் அன்னை

ஜெகதீஸ்வரி, கண்ணன், பவாரி, மங்களேஸ்வரி,

சிவதேவி, சிவபாலன் தவமணி, ஸ்ரீஸ்கந்தராசா

ஸ்ரீதரன், ஜெயபாலன், ஜெயதர்ச்சினி

ஜெயதெளரி, ஜெயநாதன் ஆகியோரின்

பேத்து

ஆனந்தகௌரி, சாந்தகௌரி

ஆகியோரின்

பாட்டி ஆவர்.

சிவபதம்:

விசுவாவசஸ் புரட்டாதிமீ 29

வெள்ளிக்கிழமை காலை 10½ மணி

15-10-65

ஒரு நற்செய்தி!

அன்றை: வருங்கால மணிகளரான எம் து சிறூர்கள் - மாணவர்கள் - பெண்மணிகள் எல்லோரினதும் வாழ்வுக்கு வழி வகுக்கக் கலாபவன வெளியீடாக ஒரு உயரிய குடும்பப் பத்திரிகை - இலட்சிய மாத சஞ்சிகை - பல உயரிய அம்சங்களுடனும் எழுத தாளர்களுடைய சொல்லோவியங்களுடனும் ஐநவரி 1966இல் அல்லது அதற்குமன்ற துவங்கி வெளிவரும். ஆதாவும் ஊக்கமும் அளிக்க முன்வருவோர் தொடர்புகொள்க.

— திரு. வே. சிவக்கொழுந்து-கலாபவனம்-பருத்தித்துறை.

கந்தர் அனுபுதி

உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்க்
கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே.

